

Prinsessen og stjernestenen

Der var engang en Prinsesse. Hun var så smuk og dannet, at alle verdens Prinser havde hørt om hende. Da Kongen lod kundgøre, at hans datter var giftemoden, kom de i hobetal fra fjern og nær for at bejle til hende. Prinsessen hilste på dem alle, som hun havde fået besked på, men deres beundring af hendes skønhed interesserede hende ikke. Hun ville hellere tale om de stjerner, hun kunne se fra sit tårnværelse om natten.

- Ved du, hvorfor stjernerne blinker til os? spurgte hun dem.

- Fordi de bliver overvældet af din skønhed, Prinsesse. Svarede de som med én mund, og hun sendte dem bort.

- Vi har besluttet, at give Jer en prøve, annoncerede Prinsessen dagen efter, da de igen var samlet i tronsalen. Hun sagde Vi om sig selv, for det gjorde rigtige prinsesser.

Der gik en forventningsfuld susen gennem forsamlingen. Prinser elsker prøver, særligt når præmien er Prinsessen og det halve kongerige.

- Prøven er ganske simpel. Vi ønsker at se en stjerne tæt på, ikke kun som en skinnende prik på den fjerne nattehimmel. Bring os en stjerne, eller beviset på, hvad den består af, så skal Vi overveje jeres frieri. Et år og en dag har I, så vil Vi tage imod jer igen, her i tronsalen.

En rødhåret Prins fra det høje nord stod rådvild tilbage i audienssalen, da de øvrige bejlere var draget afsted. Han satte sig på trappen til tronen med hovedet i hænderne og sukke. Prinsessens barnepige kom hen til ham,

- Hvad er Prinsen så ked af?

- Jeg er bare en prins, jeg ved ikke noget om stjerner, men jeg ved, at jeg har tabt mit hjerte til Prinsessen. Jeg skal finde en stjerne!

Han så et øjeblik beslutsomt på barnepigen, men sank så sammen igen

- men hvor finder man en stjerne?
- Sandelig ikke her, svarede Barnepigen muntert,
- men jeg kender en viis kvinde, der kan tale med træerne. Måske ved hun noget?

Prinsen sprang op, - jeg må straks tale med denne kvinde, hvor finder jeg hende?

- I de dybe skove, langt mod nord, hvor ulvene jager i den lange, mørke nat, de kalder vinter, og stjernerne ikke ses hele sommeren, fordi solen er misundelig på deres skønhed.
- Det er jo mit hjemland! udbrød Prinsen,
- men en gammel kone, der er så viis, at hun kan tale med træerne, har jeg ligegodt aldrig hørt om.
- Selv ikke Prinser ved alt, smilede barnepigen.
- Du har tabt dit hjerte til Prinsessen, ikke kun til hendes smukke ydre. Derfor vil jeg hjælpe dig. Tag denne sten, det er en ledesten, der vil føre dig til den viise kvinde.

Prinsen tog imod stenen. Den var lille og brun og så ikke ud af meget, som den lå der i hans hånd, men da han lod den hænge frit i sin slidte lædersnor, drejede den rundt om sig selv et par gange, før den stod stille i luften, med den spidse ende pegende mod nord.

- Det er i sandhed en kraftfuld sten, du har her, Barnepige. Tør man spørge, hvor du har fået den fra?
- En kongelig barnepige har ingen fortid, Hr. Prins, svarede hun leende.
- De må hellere komme afsted, hvis De skal nå tilbage inden året er omme.

Prinsen pakkede sine ting, og red afsted på sin lille hvidskimlede pony med ledestenen som vejviser. Han krydsede de høje bjerge på grænsen til Prinsessens kongerige og var snart i de store dybe skove, hvor ulvene jager i den lange mørke nat, de kalder vinter. Ledestenen ledte ham mod nord. Han red så langt, at landet kun var en del af hans fars rige, fordi ingen andre havde været der.

Midt i den mørke nat, de kalder vinter, nåede han til en lille hytte på bredden af en skovsø.

Han bankede på og blev meget forbløffet, da en ung kvinde åbnede døren.

- Øh, undskyld, jeg leder efter en gammel kone, der er så viis, at hun kan tale med træerne? Jeg må vist være gået forkert... stammede Prinsen og bukkede for den unge kvinde.

Hun smilede og rystede på hovedet,

- stå da ikke derude i mørket og kulden! Kom ind, kom ind! Stil din pony i stalden bag hytten, så sætter jeg kedlen over imens.

Da han trådte ind i den hyggelige lille hytte, sad den unge kvinde ved ildstedet og rørte i en gryde, hvorfra der kom dufte af rensdyrstuvning, som fik ham til at tænke på det kongelige køkken derhjemme.

- Sæt dig ned, min Prins, det er vist længe siden, du har fået ordentligt mad.

Han satte sig på en vakkelvoren taburet og tog imod skålen, hun rakte ham. Det var i sandhed længe siden, han havde smagt noget så velsmagende, og han spiste i tavshed.

- Tak for mad og gæstfrihed, unge Frue. Må jeg spørge, hvorfra du kender min titel?
- Det var ikke så svært at gætte, der kommer ikke mange forbi her, og slet ikke på hvide heste. Desuden har du jo ledestenen. Hun pegede på den slidte lædersnor, der hang om hans kongelige hals.
- Men, hvor er den gamle kone?
- Det kan tage lidt tid at finde hende. Hun så tænksomt på den rødhårede Prins,
- vil du hjælpe mig med at kløve brænde? Så skal jeg hjælpe dig med at finde hende.

De arbejdede side om side i mange timer til det, der ville have været solnedgang, hvis solen var stået op midt i den mørke nat. Bagefter spiste de igen hendes rensdyrstuvning og talte om livet i det høje nord, om Prinsens liv på kongeslottet og hans rejse fra Prinsessens rige i syd. Til sidst forstod Prinsen pludselig, hvad han ikke kunne se før:

- Du er den gamle viise kone, ikke?
- Så gammel er jeg nu heller ikke, svarede den unge kvinde med et drilsk smil.

- Var det, hvad min søster sagde til dig? Hun er klogere end jeg - hun ved nemlig, at unge prinser ikke rider gennem to kongeriger for at finde en viis ung kvinde.

Det måtte Prinsen indrømme, hun nok havde ret i.

- Jeg tror ikke din søster nævnte din alder, jeg gik bare ud fra, at en viis kvinde måtte være gammel. Undskyld Viise Frue. Han bukkede for hende.
- Husk det, når du vinder Prinsessen, min Prins. Kvinder kan godt være både smukke og viise på samme tid, lo den unge viise kvinde.
- Jeg skal finde en stjerne til Prinsessen, og Barnepigen sagde, at du vidste besked?
- Hvorfor skal netop Prinsessen have en stjerne? - og hvilken stjerne taler vi om? En juvelbesat ornament?
- Nej, Prinsessen ønsker at se en virkelig stjerne tæt på, ikke bare som en lysende prik på nattehimlen. Jeg vil finde den til hende, for hun har vundet mit hjerte, og jeg ønsker at vinde hendes, ved at opfylde hendes største ønske. Jeg kan ikke bære tanken om, at nogle af de indbildske prinser fra de sydlige riger får hende. De er kun interesseret i æren og det halve kongerige.
- Du er i sandhed en ædel Prins med hjertet på rette sted. Jeg vil hjælpe dig, men først når vi har sovet - du har arbejdet hårdt i dag, og du har en lang og hård rejse foran dig.

Næste morgen, eller det man kalder morgen i den mørke nat, de kalder vinter, begav de sig afsted. I flere timer rejste de mod nord, mens ulvene fulgte deres færd med lysende gule øjne. Til sidst nåede de en stor lysning, hvor alle træerne lå som tændstikker væltet i den samme retning. Prinsen og den viise kvinde bevægede sig forsigtigt mellem de store træstammer, til de nåede et sted, hvor jorden var bar og havde en hulning som en stor gryde. Den unge viise kvinde viste Prinsen en sten på størrelse med en stor kat. Stenen var ujævn i overfladen, brun og mat, med små funkende krystaller imellem.

- Her har du din stjerne, Prins. Den faldt ned fra himlen samme vinter, som Prinsessen blev født. Den ledesten, min søster har givet dig, er et stykke af denne stjerne, derfor

viser den vej tilbage hertil.

Prinsen fandt ledestenen frem fra sin fornemme, men temmelig beskidte tunika og så hvordan ledestenen trak mod den større stjernesten, hvorfra den var kommet.

- Så jeg er rejst næsten til verdens ende, mens jeg bar det, jeg søgte med mig hele tiden?
- Ingen rejse er forgæves, hvis man lærer noget undervejs. Ville du have troet min søster, hvis hun havde fortalt dig, at ledestenen var en stjerne?

Prinsen så et øjeblik på ledestenen og den større stjernesten i sneen. De så ikke ud af meget, som de lå der. Men de små krystaller glimtede og funkledede i lyset fra deres lygter, som var selve stjernehimlen fanget i stenene.

- Nej, svarede han langsomt,
- det ville jeg nok ikke. Men vil Prinsessen tro mig?
- Det er op til dig at overbevise hende, men hvis dit hjerte er fyldt med troen på stjernestenen og på hende, så vil hendes hjerte forstå.

Prinsen takkede den viise unge kvinde mange gange og red sydpå gennem den mørke nat, de kalder vinter, til han i forårets første morgengry kom til bjergene. Han krydsede de stejle bjergpas, mens smeltevandet gjorde selv den mindste bæk til en brusende flod og nåede det lave grønne land, der var Prinsessens kongerige.

Et år efter, at Prinsessen havde sendt dem afsted, var alle prinserne igen samlet i tronsalen. Prinserne hjembragte beretninger om så fjerne og eksotiske steder, at man næsten måtte tro, de digtede det halve. Med sig havde de funkledende krystaller og guldindlagte ornamenter, som de alle hævdede stammede fra stjernerne.

Da turen kom til Prinsen fra det høje nord, trådte han frem med ledestenen i hånden.

- Ærede Prinsesse, jeg indrømmer, at jeg var fortvivlet, da du gav os denne opgave for et år siden. Faktisk sad jeg på disse trin og græd, for jeg har tabt mit hjerte til dig, og hvordan skulle jeg nogensinde kunne vinde dig, hvis jeg skulle finde en stjerne først? Men din barnepige kom mig til hjælp. Hun gav mig en ledesten, der førte mig til en

viis kvinde i de dybe skove. Min trofaste pony bar mig over bjergene, gennem floder og skove, væk fra ulve og gennem snestorme, til vi til sidst stod foran den viise kvinde højt mod nord i den mørke nat, de kalder vinter. Hun viste mig stjernestenen, der var faldet ned fra himlen, og jeg så, at denne lille ledesten selv var en del af stjernen.

Prinsen rakte den lille brune sten frem, og Prinsessen så betaget på stjernehimlen, der funkede i den.

- Jeg bringer dig et stykke af stjernerne Prinsesse. Uden hjælp ville jeg aldrig have fundet den, eller indset hvilken skat jeg bar på. Nu er det din stjerne, min opgave er fuldført og jeg vil vende hjem. Min hjem er i det høje nord, men mit hjerte efterlader jeg her hos dig. Hvis du ønsker at give mig dit til gengæld, må du finde mig på den anden side af bjergene.

Prinsessen tog den matte brunlige sten i sine fine hånd. Hun mærkede dens tyngde, og så hvordan lyset fra faklerne glimtede i dens krystalkorn, som var den en hel stjernehimmel i sig selv. Med sin frie hånd greb hun Prinsens hånd og trak ham op til sig.

- Du er i sandhed en ædel Prins, med et stort og gavmildt hjerte. Som den eneste har du ikke lagt skjul på, at du havde brug for hjælp, skønt ingen ville kunne gennemføre en sådan rejse alene, og som den eneste løser du mig af min fars løfte om giftermål og det halve kongerige. Jeg vil følge dig til dit kongerige i nord, for et land, der kan frembringe så ædle Prinser, er i sandhed værd at besøge.

De rejste sammen gennem de stejle bjergpas til den dybe dal, hvor kongeslottet lå, og under den strålende sommersonne blev de gift. Barnepigen og den viise unge kvinde var brudepiger, og Prinsens hvide pony trak brudekareten, da de kørte ud af byporten og forsvandt i de dybe skove og den lange lyse dag, de kalder sommer.